

Divadelní Koječák

aneb Koječák do domu, hůl do ruky...

02/15
čtvrtek
ročník 6

... k čemu si vezmete hůl zítra?

9.00 / Divadlo Tramtarie Olomouc - R.U.R.

16.00 / Divadelní soubor Lojza z Oder - JEZINKY A BEZINKY

20.00 / Divadlo Václav Václavov - TLUSTÝ ANDĚL Z ROUENU

RADY KOJECHUCKOVY BÁBY

*„Pomáhá-li vám mladík při nasedání na bicykl
po odchodu z divadla, myslíte dívky na to, že chlípni muži využijí
každou nepozornost a okamžitě
se budou dotýkati nešťastnou náhodou odhalených partií.“*

CITÁT DNE

*„Lomikare, Lomikare,
toho bohdá nebude,
aby se těleso ponořené
do kapaliny rovnalo součtu
čtverců nad přeponou.“*

*Přemysl Oráč,
když vystoupil na horu Říp*

NAJDI PĚT ROZDÍLŮ

ÚDOVNÍK DIVADELNÍHO KOJEČÁKA

Můj milý deníčku,

první den přehlídky začal opravdu slibně, zejména pro Divadelního Kojedáka. Přítomnost redakce se projevovala pouze tak, že se celý den pořád někdo ptal, kde je redakce. V redakci Divadelního Kojedáka totiž nikdo nebyl, což se celkem očividně vylučuje s vyčerpávajícím výčtem redaktorů v prvním čísle. Tento anomální jev zůstává celé redakci záhadou a všichni členové jsou z něho tak perplex, že se ve čtvrtek hodlají všichni objevit.

První problém přehlídky se vyskytl hned zrána před prvním představením pro školy. Svača se v dobré festivalové náladě zeptala naší gymnaziální sekce, která měla divadlo uvádět, jestli si připravili úvodní řeč, jak jim dala za úkol. Gymnaziální sekce odpověděla, že ne, a pan Honza Tabara se podivil, že má něco uvádět. Svača tedy narychlo splácala nějaký polopравdivý úvod přesně načas tak, aby pan Tabara stihl v mikině doběhnout na jeviště a uvést výchovně-vzdělávací školní představení. Za trest za to všechno mu vypadl mikrofon, z čehož měla Svača jistě radost.

Gymnaziální sekce byla vůbec nějak vyvedená z míry. Nejmarkantnější to bylo asi při kompletování právě vytištěných časopisů, kdy si někdo z chlapců všiml, že v medailoncích redakce se vyskytují úplně jiné profilové fotografie, než si sami vybrali. Když se uklidnila první vlna rozhořčení, tak ještě zjistili, že jejich propracovaný rozhovor se sochou památníku obětí druhé světové války byl přejmenován na rozhovor se sochou Tomáše Garrigua Masaryka. To by snad ani tak nevadilo, čtenáři o původním záměru nevěděli, takže všechno by bylo óká. Jenomže jako na potvoru u toho rozhovoru zůstala fotografie sochy památníku obětí. To by se taky snad ještě jakžtakž dalo zaobalit před čtenáři, kdyby ovšem tato socha neměla prsa a nebyla to evidentně na první pohled žena. Kluci z toho byli hrozně smutní, protože za to vůbec nemohli, ale přitom jsou pod tím podepsaní a vypadají kvůli tomu trochu blbě. Zasloužili by si omluvu, ale stréč Milan, který o celé patálii nevěděl, jim místo povzbuzujících slov ještě vynadal, že nemají žádnou úctu k českým osobnostem, které se zasloužily o samostatnost našeho národa, a že nechápe, jak mohli takhle urazit pantatička Masaryka nejen fotkou nahaté ženy, ale také tvrzením sochy v rozhovoru, že na něj po nocích chodí čůrat opilci.

Na samém konci dne jsme ještě řešili přípravy na zatmění Slunce, které proběhne v pátek dopoledne. Toto zatmění je možné nejlépe pozorovat z Faerských ostrovů, kam ovšem teď nemůžeme jet, protože bychom nestihli udělat rozhovory s diváky po představení. Naštěstí druhé nejlepší místo pro pozorování je střecha Sokolovny, takže Svača nakoupila diskety a Milan je bude prodávat jednu za 30 korun, abyste si nezničili oči. Takže přijďte na právě probíhající přehlídku.

REFLEKTOR

aneb Včera jsme viděli

Divadelní učebnice aneb České divadlo 20. století

Divadélko pro školy Hradec Králové

Scénář: Michal Moravec, Vít Troníček

Režie: Karel Morávek j. h.

Neoficiálně zahájit přehlídku divadel ve městě kojetínském včera přijeli dva mladí pánové z Divadélka pro školy z Hradce Králové. Nebylo to poprvé, co k nám tito vtípem překypující chlapíci zavítali. Jezdí sem do Kojetína, Mekky moravského divadla, celkem pravidelně. Dnes si pro nás nachystali hru, která nese název Divadelní učebnice aneb české divadlo 20. století.

Po neklidně strávené noci převalováním se ve své posteli jsem se, nevyspaný, protože jsem se přece tak moc těšil na první den Divadelního Kojetína, notně rozladěn, posadil do židle a jal se sledovat představení. Naštěstí bylo tak nabitě humorem, že jsem téměř okamžitě zapomněl na všechny věci, které mě trápí, na všechny ty nezasloužené pětky ze zeměpisu a podobně.

Dvojice herců předváděla úryvky nejznámějších děl své doby, nechybělo tedy zastoupení Osvobozeného divadla nebo Semaforu. Objevil se zde také Karel Čapek a „Válka s mloky“. Vše bylo krásně propojené zkušenou improvizací herců, takže je ani zlobivé kojetínské publikum nedokázalo zaskočit. Za zmínku pak stojí jedna ze scén, kde si pan Troníček doslova „vytáhl“ z hlediště jednu dívku, nazval ji Eržikou a posléze tu chudinku nechal otěhotnět obrovským polštářem, takže to spíš vypadalo, že už má půl roku po termínu. To děvče bylo tak zmatené, nebo snad našťvané, že nám po představení dokonce nechtělo ani poskytnout malý rozhovor pro vás, vážení čtenáři.

Nicméně, hra samotná byla velice povedená, takže jsem si celé vystoupení rád zopakoval i s druhou skupinou žáků, která přišla v deset hodin. Po této humorné vložce pak celá Sokolovna včetně redakce Divadelního Koječáku upadla do hlubokého ticha, až do zahájení v osm hodin večerních...

Pan Jan Tabara

KOLOKVIUM

s tvůrci po představení

Michal Moravec a Vít Troníček

My jsme vás už tady viděli, když jsme byli na základní škole. Doteď si pamatujeme legendární scénku se střevem.

Divadelní cestopis! To už je pěkně dávno. To budeme teď zase cvičit. (na kolegu) Vidiš, jaká má naše činnost pozitivní vliv, že si to pamatují od roku 2012!

Jak dlouho existuje vaše divadlo?

Naše divadlo je funkční již od roku 2006. Což je zhruba deset let.

Jak dlouho se hraje vaše divadelní představení s názvem „Divadelní učebnice aneb České divadlo 20. století“

Tohle představení se hrálo roku 2006, 2007. A pak se hrálo po čtyřech letech.

A vy jste v divadle od samého počátku?

Ano, jsme zakladatelé divadelního souboru, jsme již tři herecké dvojice, máme mladé lidi po celé republice.

Jak vás napadlo dát se k divadlu?

Pracovali jsme pod jednou agenturou, jezdili jsme školní představení, ale nebyli jsme spokojeni s úrovní ani se způsobem komunikace agentury. Kolega je učitel a máme oba dva jiný názor na komunikaci a práci s publikem, než měla agentura. Musí v tom být daleko více energie, interakce a komunikace na té bázi, že i třeba z tragédie uděláte nějaký humor, legraci, ale hlavně, aby se mládež bavila a udržela svou pozornost. Tahle práce nás tak bavila, že jsme už nestíhali ani úvazky u kamenných divadel.

A jak to máte s tím živěním?

Je to dobrý. Už deset let tak fungujeme a máme už nějaké jméno. Musíme splnit určitý počet představení, určitý počet žáků nás musí denně vidět, aby se ta herecká dvojice uživila. Zaplatí pánbůh, že se to lidem líbí a školy nás zvou každý rok. Každý den máme dvě až tři představení po celé republice. Jsme celkem vytížení.

Dvě až tři představení? To je celkem výkon.

Přes den hrajeme, ale máme samozřejmě i školní prázdniny a hlavně děláme to, co nás baví. Máme fajn herecký režim oproti kamenným divadlům, kde herci celé dny zkouší a večer a o víkendech hrají.

Jezdíte pořád s jedním představením, nebo jich máte víc?

Ano, máme jich víc, představení máme v podstatě už pět, pro druhý stupeň a střední školy. Máme i pět pohádek pro první stupeň, určené pro dva herce.

Hráli jste dvě představení. Které publikum bylo podle vás lepší?

Těžko říct. Každé představení je jiné, záleží na složení publika. Na prvním bylo

znát, že bylo poskládané z různých škol, takže nám ty naše věci tolik nefungovali, jak jsme chtěli. Na druhém představení, myslím, že mládež byla z jedné školy, takže se s davem pracovalo trochu líp. Ale zase na druhou stranu tam byli někteří žáci trochu rozjetí, takže jsme trochu válčili. On to je takový „kontaktní sport“. Máme odehraných asi šest nebo sedm tisíc představení, takže v tu chvíli nás už nezaskočí některé hlášky a všechno, co přiletí z publika. Všechno jsme zažili už mnohokrát a umíme hned a pohotově reagovat.

Máte určitě velký smysl pro improvizaci, museli jste to nějak cvičit?

Cvičit určitě ne. Bereme to s humorem, chceme ukázat princip humoru a zároveň nějak vzdělávat. Ale jsou herci, kteří to berou strašně vážně a to není moc dobré.

Necháváte si ve scénáři hodně místa pro improvizaci?

Určitě. Trvá to ale zhruba dva tři měsíce, než se ten scénář usadí, na základě reakcí publika a nejlepších vtipků.

Už jste někomu z publika snědli při vašem představení svačinu?

Jistě, skoro vždycky. Kolikrát si žáci před námi rozbali brambůrky a my si rádi během představení dáme. A prskáme na ně, aby věděli, za co to mají. Snažíme se je vychovat po různých stránkách, aby si uvědomili, jak se mají správně chovat.

Prozradíte, jak jste v poslední ukázce udělal ten trik s kalhotami, jak vám spadly?

To byl konkrétní převzatý vtip od Járy Cimrmana.

Kde se inspiřujete se svými humornými scénkami?

Díváme se na stará představení Járy Cimrmana. Inspirujeme se také Šlitrem, Suchým, Voskovcem a Werichem. Většina fórků je převzata od autorů původních her. Ale spousta vtipů je také našich vlastních.

KOLOKVIUM

s diváky po představení

Gába Konšelová a Elis Sedlářová

Jaká scénka byla dle tvého názoru nejlepší?

No, určitě ta od Cimrmana, protože to je prostě klasika.

Co tě vedlo k tomuto tvrzení?

Je to nejlepší česká hra od Cimrmana prostě.

Můžeš to nějak více rozvinout?

Hej prostě n...r mě, Davide!

Neboj, to tam nedáme. Jak bys zhodnotila divadlo ty? (ptáme se druhé dívky) Naprosto úžasné divadlo!

Šly byste na toto představení znovu?

Jo, s radostí, bylo prostě super.

Hej borci, mám dalšího adepta na rozhovor!

Michal „Majkí“ Hofírek

Která z těch ukázek byla nejlepší?

Třeba ukázka toho, jak hráli toho učitele, to byla přímá ukázka vysoké školy některých lidí, kteří se neumí chovat.

Pamatuješ si něco z těch přednášek mezi scénkami?

Ne, nic si nepamatuji, jelikož mám špatnou paměť.

Bylo to teda k něčemu?

Jako někdo si z toho něco určitě zapamatovat musel, takže to k něčemu bylo.

Šel bys na tohle divadlo znovu?

Určitě bych šel, jelikož jsem se bavil. Nevadilo by mi jít na to znovu.

Chtěl bys, aby si tě vybrali do jedné ze scének?

No, já jsem vždy na pódiu nervózní, takže ne.

Chtěl bys být hercem?

Určitě ne.

DÍVKY ČÍSLO 2

BRNĚNSKÉ OKNO SABINY COUF

Kojetín je se svou přehlídkou zase o tři dny pozadu za Brnem

Jen dvě akce v měsíci březnu rozhýbou boky uvědomělým umělcům. Filmový festival Jeden svět v Brně, který slouží především k vyžití solidárních choutek studentů z FSS, a Divadelní Kojetín, jehož běh zajišťuje hlavně Svača, i když nejvíc slávy si pravidelně odnáší Hadička se Šírou, kteří na tom staví své přihlášky na JAMU.

Ale nebyl by to Kojetín, aby za Brnem zase nezaostal. Jeden svět začal už v pondělí, delegátky z Kojetína se proto zúčastnily jeho slavnostního zahájení, aby to všem těm brněnským dobrovolníkům se jmenovkami mohly zkritizovat a hlavně si zanádat na islamisty. Před zapojením se do úvodní debaty nás ovšem odradil tichý Hollan (z té radnice ho ještě nevyhodili asi kvůli tomu, že ho nikdo neslyší) a pak taky ramena bezpečnostního stratéga (od té doby víme, co budeme studovat jako další obor).

Chtěly jsme brněnské diváky rovněž upozornit na Divadelní Kojetín rozdáváním letáčků, aby si teda konečně uvědomili, odkud pochází členové stále populárnější performance skupiny okupující všechny brněnské podniky. Letáčky nám ale Svača z ekologických důvodů neposkytla, a taky že prý to v Brně nikoho nezajímá. Musely jsme si proto vystačit s marketingovým rozhovorem se zástupcem Jedličkova ústavu, několika alkoholiky, gayem a uneseným dítětem.

Na základě všech zmíněných nahodilých okolností, které nejsou způsobeny žádnou záměrnou aktivitou kojetínských rodáků, jako nezávislý externí labilní pozorovatel konstatuji, že Brno zaznamenává Divadelní Kojetín jenom díky tomu, že se z města na pět dní ztratí pravidelní návštěvníci Kabinetu múz a dalších podniků. Tímto se potvrzuje, že hlavní Brno hipster scéna byla téměř výhradně zplozena v samotném centru Hané (to ten úrodný kraj). Pokud tedy chtějí nezávislí umělci v Brně dosáhnout výraznějších úspěchů a stát se bohémskou elitou, doporučujeme jim zvážít koupi lístku na vlak směr Ostrava a vysednout v tom městě za Vyškovem, kde bývají často výluky. Už především bylo pozdě (akutně totiž hrozí vyčerpání zásob slivovice).

10 důvodů, proč jet na přehlídku do Kojetína a nezůstat v Brně na Jednom světě

1) V Kojetíně nemusíte chodit na náročná existencionální dramata, v Kojetíně existencionální drama žijete.

2) V Kojetíně se nemusíte zajímat o sociální problematiku menšin, menšiny bydlí v baráku vedle vás.

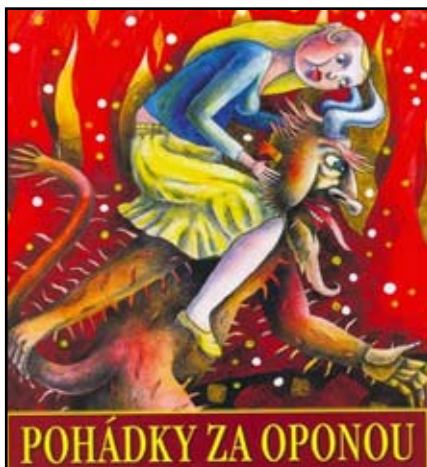
- 3) V Kojetíně nemusíte bojovat za rovnost lidských práv, Kojetín vystupuje jako hlavní rudá hvězda ve filmech o lidských právech.
- 4) Na Divadelním Kojetíně při debatě o zhlédnutém díle nemusíte disponovat znalostmi filmové vědy, teorie interaktivních médií či bezpečnostních a strategických studií, stačí vám strávit půl hodiny ve Svačině kanceláři a víte vše.
- 5) V Kojetíně se nemusíte bavit s lidmi od ombudsmana ani se samotným ombudsmanem, zato ale můžete ombudsmanovi napsat dopis a sto procentně vám pomůže.
- 6) V Kojetíně nemusíte chodit na divadelní after party ve stylu „kebab-falafel“ nebo „oblečení ze sekáče“. První dvě věci tu totiž nikdo nezná a ta třetí je standard.
- 7) V Brně se dělají rauty jen z jídla z popelnice, v Kojetíně nám Lenka Šípková nosí na svačinu obří klobásy a říká jim párky.
- 8) V Kojetíně vydělává prodavačka v Albertu na litr vína hodinu, v Brně musí prodavačka v Tesco pít na pásu tolik hodin, kolik si chce dát deci.
- 9) V Kojetíně je tolerantnější postoj k umění - díky levnějšímu vstupnému nemáte tendenci řešit kvalitu představení, takže jdete na cokoli, hlavně že tam má bufet Dušan Meduna.
- 10) Jediná nevýhoda návštěvy Kojetína je to, že po pěti dnech nutně potřebujete odjet do Brna a začít bojovat o svá lidská práva.

DIVADELNÍ EROTICKÝ SLOVNÍK SLEČNY K.

Díl první

Možná byste to na první pohled neřekli, ale divadlo má k erotice velmi blízko. A možná byste to nejen řekli, ale už jste to i dávno vyzkoušeli! Žijeme ale v redakčním světě, kde naše čtenáře považujeme spíše za nevinné tvory, což je jednak důvod, proč je často zneužíváme, ale také důvod, proč je chceme vzdělat v této oblasti.

#1 Divadelní sex = vzrušující akt odehrávající se v prostorách divadelních, většinou pod rouškou opony, která skýtá ideální množství soukromí. Opona aktéry nejen skryje před zvědavými očky ostatních návštěvníků kulturní instituce, ale navíc jim dopřeje žádanou tělesnou blízkost. Akt vyžaduje (minimálně) dva divadelní nadšence z řady buď divácké, herecké, anebo obojí.

REFLEKTOR

aneb Včera jsme viděli

Vražda na faře

Soubor: Divadelní spolek Kroměříž

Autor: Agatha Christie

Režie: Ladislav „Láry“ Kolář

Kroměřížský soubor nabídl deset let po uvedení Trojčlenky Agathy Christie další hru této královny britské detektivky, a to Vraždu na faře. Představení, v němž slečna Marplová řeší vraždu plukovníka Protheroa, jehož mělo důvod zabít osm dalších postav (každá má k tomu svoje důvody, každá má svoje máslo na hlavě), inspirovala lektorský sbor k debatě o limitech detektivky jako

žánru, eventuálně o úskalích jejího inscenování. Kroměřížští, vedení dlouholetým režisérem Ladislavem Lárym Kolářem, zvolili psychologicko realistický přístup k látce a - s výjimkou dvou postav - rezignovali na humor a nadhled; problémy s gradací, vedoucí až k monotónnosti a nevzrušivosti inscenace, plynuly z nepřesné charakterizace postav a stereotypní stavby situací. Soubor se zmínil o problému malé reprízovanosti.

Petra Kohutová

KOLOKVIUM

s tvůrci po představení

**Michaela Vachová
a Kateřina Nakládalová**

Co říkáte na zahájení přehlídky?

Jako ze zadu dobrý. Vtipné to bylo, co se týče zvuku, ale vizuální stránka nám byla odepřena, jelikož jsme čekali na naše vystoupení. Jako předskokani dobrý.

Chtěla byste si zahrát nějakou jinou z rolí?

No jistě, jakoukoliv. Chtěla bych hrát Leticii, protože to by mi bylo o 30 let míň.

Jak byste pár slovy charakterizovala atmosféru v publiku?

Diváci byli skvělí, byl to takový hnací motor tohoto představení. Atmosféra byla zkrátka úžasná.

Takže byste se v budoucnu rádi vrátili do Kojetína?

My se vracíme vždycky velice rádi do Kojetína. Kojetín je naše srdcová záležitost. Je zde milé prostředí, milí lidé, prostě taková milá destinace.

Jak jste se vůbec dostala k divadlu?

Divadlo jsem měla odmalička ráda. Když jsem se dostala do Kroměříže, tak mě kamarádka Jana vzala do souboru a já tak nějak zůstala.

Jak byste zhodnotila výkon vašeho souboru?

To je velice těžká otázka (řeceno s humorným nádechem, pozn. red.). Já si myslím, že byl precizní, dali jsme do toho, co jsme mohli. Problém u tohoto divadla je ten, že je nás strašně moc - je nás šestnáct a všichni chodíme do práce, z toho máme tři směnaře. Potom máme čtyři studenty, kteří mají školu. Takže první problém je potkat se. Další problém je, že máme v Kroměříži velkou scénu, takže se na prkna mnoha divadel ani nevejdeme se scénou. Proto jsme rádi, že si můžeme vůbec zahrát.

Máte trému před vystoupením? Co proti ní děláte?

Mám vždycky. Každý dělá něco jiného, já například pořád „žužlám“ text. Mám ho všude u sebe a pročítám si ho tam a zpátky do zblbnutí a stejně ho mnohdy ani nevnímám. Přímo před představením děláme kolečko, kdy se všichni držíme za ruce a předáváme si pozitivní energii. Myslím si, že tréma je důležitá pro bezproblémový chod.

KOLOKVIUM

s diváky po představení

Ilona Šrámková

Jaký máte celkový dojem z tohoto představení?

Bylo tam plno akce, humor, drama, takže tam podle mě bylo všechno, co má mít divadlo.

Jak jste pochopila příběh?

Myslím, že jo, slečnu Marplovou snad musí všichni pochopit.

A jak byste to několika slovy shrnula?

Bylo to super, krásné divadlo.

Hrála jste někdy v divadle, nebo chtěla byste se stát herečkou?

Ne. To bych nechtěla.

Který z herců se vám líbil nejvíce?

Asi služebná.

Byla tam hromada herců, víte, kolik jich bylo?

No když jsme tu byli naposledy, tak jsme spočítali, že tam hrálo 19 herců. A teď jich mohlo být o něco míň.

Šla byste na toto představení ještě jednou, nebo doporučila byste ho ještě někomu jinému?

Určitě ano.

FRK STRÉCA MILÁNA

aneb Jak sem dobéval matičku Prahu dvě

No, co dělať, na brigádu je času dost, šak je teprvá sobota odpoledňa a nastópiť mám až v pondělí. U nádraží byla zrovna taková pěkná hospoda, tajak z tech staropražských filmů, menovala se Balkán a taky to jak na Balkáně ve vnitřku vypadalo. Než si mě spolužačka vyzvedla, tož sem měl nejakých tech pár piv v sobě a aji sem musel vytáhnóť železnó zásobu slivovice, protože mě nejak došly peníze, keréma mě rodina obdařila na cestu do Prahy a zpátky. Kamarádka mě srdečně přivítala, šak to byla taky moja první velká láska a jeli zme podzemni šálinó rovnó k ni gdesi až do Zličína.

Tam měla kvartýr. Už po cestě byla celá nejaká rozpálená jak asfaltka v lítě a pomáli se na ni dělali aji ty plyskyře, že by podle ni mohli natočit ten film Padesát odstínů šedi. Když zme dojeli k ní, okópal sem se, vzal sem si čistý spodňáky, jak sem měl nakázany z domu, k temu novy ponožky a navrch eště pruhovany pyžamo s pandó, kery umocňovalo romantickó atmosféru celyho večera. Když sem vyšel z kópelky nastrójené jak vánoční stromek, tož mě najedno chytla kamarádka za ruku a táhla do pokoja. Tam rožla jakysy voňavy svíčky a arómalampy, že to tam bylo za chvilu cétit jak na podzim, když páli naša stařa zemákovó nať, a z magneťáku pustila jakési sauntrék k filmu Posledni Mohykán. No jednu chvilu sem si tam připadal jak v obřadni sini ve Vážanech. Mezi tym rozestlala duchny a řekla, že si mám udělat pohodli, že se pude osprchovať. Tož když pohodli, tož pohodli, vzal sem si do lužka zbytek té nedopité slivovice, zakryl se peřinó a než došla, byl sem tuhé jak veka z Káflandu, ale úplně jinak, než chtěla asi ona, protože sem v polospánku slyšel, jak brblala cosi o nejakých ožralých komponentech či co. Když sem se ráno probudil vyspané do ružova jak Švancenberg na schuzi vlády, tož byla furt eště jakási ošřarná a divoká jak splašeny rópy. Řikám si, nebud' blbé, ať neco užiješ a začal sem s nó laškovať taky. Ale asi nejak silněš, protože jak sem ju zalechtal pod pažó, cukla sebó trošku prudko a róbla se hlavó o zeď. Rana to byla mysim velká, protože ze zdi nad nama spadl velké obrázek s panenkové Marijó, keré mě rohem rámu šměrl o nos. Chobot sem měl v momentě přilepené k pravé části škraňe

a spolužačka byla bledá jak tá zeď, o keró se róbla. No tož co bych lhal, ten deň zme jeli společnó sanitkó do Motola, gde ona dostala slušivé korzét kolem krku, protože měla pohmožděny obratle a mně porovnali plasticky rypáčisko tak, že sem vypadal lepší jak Majkl Džeksn. Sice sem ho měl trochu zarudlé a baňaté, ale to má u nás v dědině každé druhé, tož jakypak štráchy. Abych to zkrátil, z brigády nebylo nakonec nic a ešče sem si na cestu zpátky musel pučit peníze od spolužačky, kerá dovčil s láskó vzpomíná na tak pěknó romantickó noc. Po cestě dom sem ve vlaku zungl ten druhé litr slivovice a do rodného baráku sem šel rači humnama kolem Hané. Doma se divili, že su zpátky tak brzo a ptali se mě, kolik sem za ty tři dni v Praze vydělal. Tož sem řekl, že mínus tři sta korun, ale že to nevadi, protože ty zkušenosti, kery sem tam zažil, só k nezaplaceni. Na to mně mama vyplatila ešče navrch liskancem po čuni a řekla, že esi ešče negde negdy pojedu, tož leda tak králékom na lucerku. A z toho plyne poučení, že Praha pro nekery lidi taky není.

KEEP

CALM

AND

READ

DIVADELNÍ KOJEČÁK

SEDM DŮVODŮ

proč jít na Divadelní Kojetín

- 1) Stréc Milan měl narozeniny, tož to musíme oslavit. Zájemce by ho mohl třeba pozvat na večeři. Nejradši má hrachovú kašu a erteple.
- 2) Přijela Petra Kohutová! Letos už opravdu! I když již několik let nekuří, židli v kuřárně má permanentně zarezervovanou. Jistě přivítá společnost (samozřejmě taktéž nekuřáčkou).
- 3) Terka bude mít narozeniny, tož to musíme oslavit. (Přijímá i šeky.)
- 4) Přijďte si pro svou roční dávku slávy! Každý, kdo padne do slídivého oka naší redakce, bude zvěčněn v našem seriózním odborném divadelním periodiku. To chce přece každý.
- 5) Všichni ostatní členové redakce měli nebo budou mít narozeniny. Musíme to oslavit.
- 6) Ztrácíte přehled o dění ve světě? Nestíháte sledovat kulturní zpravodaje, ekonomiku, hospodářství, zahraniční politiku? V Divadelním Koječákovu najdete vše na jednom místě. Rychle, pohodlně, spolehlivě!
- 7) Přijďte se socializovat, kulturně nabažit, vnitřně pohladit, od srdce zasmát, uronit slzičku, zhlédnout tolik divadelních her, kolik jen zvládnete. Přijďte nasát nezaměnitelnou atmosféru divadelního Sokolova, pozdravit staré známé, poznat nové, posedět, popít, počíst si!

KOJEČÁKOVA AKTUÁLNÍ AKTUALITA

Aby si neboží návštěvníci kuřárny nemuseli držet sklenky s různými druhy limonád neustále v rukou, byl do inkriminované místnosti pořízen nový, velmi praktický stůl. Protože purismus je opět v módě, neváhalo vedení Sokolova zvolit pro tento kus nábytku bílou barvu. Umístěn byl středečního rána, aby bylo na zahájení přehlídky vše řádně slavnostní. Okolo poledne byl stůl celý od popela a původní designový záměr čistoty se začal kamsi vytrácet. V odpoledních hodinách se pak Milan začal velmi nenápadně shánět po ubrusu. Původní nadšení, že chce pomoci holkám chystat předsálí, netrvalo moc dlouho; ukázalo se totiž, že se mu již podařilo nový stůl propálit a potřebuje to něčím zakrýt. Nechceme sýčkovat, ale kdyby na konci přehlídky zbyl v kuřárně ze stolu třeba jen špalek jeho poslední nohy, mohli bychom to považovat za úspěch.

VĚDĚLI JSTE, ŽE...

Máte KOCOVINU?

Loni jsme Vás v prvním čísle tohoto plátku uvítali (mimo jiné) článkem psaným v kocovině v pracovní době. Z logického důvodu nebudeme uveřejňovat, kdo to psal. Každopádně se letos ozvaly hlasy vyžadující článek obdobně dekadentního charakteru, ale nikdo na něj neměl čas, protože letos už kupodivu musí všichni skutečně pracovat. Přišlo to překvapivě pozdě, čekali jsme tento stav už několik let zpátky. Nicméně jsme chtěli alespoň zčásti zůstat u svého stylu a nebýt letos zaměstnaní suchaři, a tak vám přinášíme jedinečný článek o kocovině všeho druhu. Stejně už si nepamatujeme, o čem byl ten z loňska, a tohle je takový tematický evergreen všech evergreenů, se kterým se ztotožní fakt každý.

Kocovina je poměrně složitá chemická reakce okolního prostředí (= vše, co teče) s prostředím organismu (= vy). Přijdete na párty, máte chuť na pivo, a tak si dáte pivo, mnohdy nevalné kvality. No jo, ale potom se moc chodí na záchod, že jo, a tak si dáte třeba dvojku bílého. No co, barva je to přece podobná, to je základní pravidlo, a ještě budete vypadat jako intelektuál (nebo tak něco...). Pak potkáte kámoše, které jste rok neviděli, a ti vás zvou na panáky, klasika, to se přece neodmítá, co byste to byli za kamaráda! V průběhu bujarého večírku si najednou připadáte div ne nepřemožitelně a paříte o sto šest. Takto vám proteče celá noc mezi prsty, následuje cesta domů, kterou si (radši) nebudete pamatovat. A ráno - ouha - kocovina - sakra. Je to mrška všudypřítomná a zažil ji každý už minimálně hodněkrát.

Tak. V tomto případě doporučujeme uvědomit si, že pokud vás tato choroba zastihla, měli jste se ještě před pár hodinami vážně skvěle, možná přímo báječně, takže jste fakt šťastlivec. Tohle pozitivum je dobré si uvědomit, abyste zmírnili akutní bolest celého těla a hlavně mysli. Výhodou je také fakt, že celý den nebudete schopni nic vykonat a máte to omluvené. Minimálně sami před sebou. Rozhodně nemá smysl říkat si, že už nikdy nebudete pít, protože to teda rozhodně budete. Vlastně není od věci hned začít a dát si jeden kousek rovnou na spravení. Buď vám to pomůže a bude líp, anebo se ocitnete v pořádném vyprazdňovacím detoxu, a to taky stojí za to!

S touto normální kocovinou souvisí ještě jedna, která je snad ještě o kousek míň příjemná - kocovina morální. Stréc Milan by řekl, že je to prachobyčejná hanba, jen se jí v tom moderním světě říká takhle, no moderně. Nedá se s ní nic moc provést. Pokud si pamatujete, nebo alespoň tušíte, co jste komu provedli, není od věci se omluvit anebo si s danou osobou promluvit. Třeba to vůbec není tak horké a všechno bude v cajku. Horší ovšem bude, pokud si to nepamatujete. To si radši vzpomeňte na to, jaký máte z pekla štěstí, že jste mohli včera vesele slavit...

Pozn.: Tento článek si přečte povinně celá redakce v pátek, kdy už nikdo nebude vědět kudy kam.

